

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	5Cdo/231/2018
Identifikačné číslo spisu:	3515200710
Dátum vydania rozhodnutia:	31.05.2021
Meno a priezvisko:	JUDr. Jana Bajánková
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2021:3515200710.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Jany Bajánkovej a sudcov JUDr. Viery Petrikovej a JUDr. Jany Haluškovej, v spore žalobcu J. J., trvalým pobytom R. Č.. XXX, zastúpeného JUDr. Jánom Legerským, advokátom so sídlom v Trenčíne, Nám. sv. Anny 25, proti žalovanému Obec Prieasné, IČO: 00 309 851, zastúpenému Advokátskou kanceláriou JUDr. Slávik a partneri, s. r. o., so sídlom v Topoľčanoch, M. R. Štefánika 3, o určenie vlastníckeho práva alebo o prikázanie veci do vlastníctva za náhradu, vedenom na Okresnom súde Nové Mesto nad Váhom pod sp. zn. 3C/20/2015, o dovolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Trenčíne zo 16. mája 2018 sp. zn. 4Co/262/2017, takto

rozhodol:

Dovolanie z a m i e t a.

Žalovanému voči žalobcovi priznáva náhradu trov konania v celom rozsahu.

Odôvodnenie

1.1. Okresný súd Nové Mesto nad Váhom (ďalej len „súd prvej inštancie“ event. „prvoinštančný súd“) rozsudkom zo 16. februára 2017, č. k. 3C/20/2015-310 zamietol žalobu žalobcu, ktorou sa domáhal určenia, že vlastníkom betónovej cesty s asfaltovým povrchom v časti, v ktorej je umiestnená na pozemkoch vytvorených geometrickým plánom č. 243-038/11, ktorý je súčasťou rozsudku, ako parc. č. XXXXX/XX G. XXXXX/XX, ktoré boli odčlenené z CKN parc. č. XXXXX/X a EKN parc. č. XXXXX zapísaných na liste vlastníctva č. XXXX k. ú. R.É. je žalobca v 1/1 a parc. č. XXXXX/XX, ktorá bola odčlenená z EKN parc. č. XXXXX zapísanej na liste vlastníctva č. XXXX k. ú. R. a parc. č. XXXXX/XX, ktorá bola odčlenená z EKN parc. č. XXXXX zapísanej na liste vlastníctva č. XXXX k. ú. R. je žalobca v podiele 3/7, eventuálne sa domáhal, aby stavba miestnej komunikácie - betónovej cesty s asfaltovým povrchom v časti umiestnenej na pozemkoch vytvorených uvedeným geometrickým plánom ako parc. č. XXXXX/XX a č. XXXXX/XX v 1/1 a parc. č. XXXXX/XX a č. XXXXX/XX v podiele 3/7 bola prikázaná do jeho vlastníctva za náhradu vo výške určenej súdom na základe znaleckého dokazovania (prvý výrok). O náhrade trov konania rozhodol tak, že žalovanému sa priznáva náhrada trov konania vo výške 100 % (druhý výrok).

1.2. Súd prvej inštancie konštatoval, že žalobca nemá naliehavý právny záujem na určovacej žalobe,

ktorou sa domáha určenia svojho vlastníctva, resp. spoluvlastníctva k ceste v tej jej časti, v ktorej sa nachádza na pozemkoch v jeho vlastníctve, či spoluvlastníctve ako k súčasť týchto pozemkov. Ak žalobca nepovažuje cestu za stavbu, ale za súčasť pozemku, na ktorom sa nachádza a tvrdí, že z tohto dôvodu nemohla byť ani samostatným predmetom kúpnej zmluvy uzavretej medzi družstvom a žalovaným, nemôže byť ako súčasť pozemku, ku ktorému nie sú vlastnícke vzťahy sporné, ani samostatným predmetom určovacej žaloby. Vlastnícke právo môže byť sporné len vo vzťahu k veci, a teda predmetom právnej ochrany môže byť len vec sama. Preto žalobca nemá naliehavý právny záujem na žalovanom určení. Navyiac z dôkazov, ktoré boli vo veci vykonané, ale aj z dôkazov vykonaných v súdnom spore o neplatnosť kúpnej zmluvy, najmä z oboch znaleckých posudkov vyplýva, že cesta nachádzajúca sa čiastočne na pozemkoch žalobcu, je stavbou, a teda nie je súčasťou pozemku, na ktorom sa nachádza. Súd prvej inštancie poukázal v tomto smere na judikaturu slovenských súdov (rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 6Cdo/18/2011, rozsudok Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 5Co/135/2014), ktorá nepovažuje cesty, a teda ani účelové komunikácie za súčasť pozemku, ale podľa § 120 ods. 2 Občianskeho zákonníka za stavby ako výsledok určitej stavebnej činnosti, ktorá je spôsobilá byť samostatným predmetom občianskoprávných vzťahov. Ako vyplýva zo znaleckých posudkov, ale aj z ohliadky na mieste samom, stavebné prevedenie cesty je také, že je možné jednoznačne vymedziť, kde končí pozemok a kde začína stavba cesty, a zároveň nie je možné stavebné prevedenie tejto komunikácie odstrániť bez jej zničenia či zásadného zhoršenia jej zjazdnosti či schodnosti.

1.3. Dôvodný nebol ani eventuálny petit žaloby, ktorým sa žalobca ako vlastník, resp. spoluvlastník pozemkov pod cestou domáhal vyporiadania neoprávnenej stavby, a to prikázaním cesty v častiach nachádzajúcich sa na jeho pozemkoch do jeho vlastníctva, resp. spoluvlastníctva za náhradu podľa § 135c Občianskeho zákonníka. Družstvo cestu vybudovalo na pozemkoch vo vlastníctve fyzických osôb, ku ktorým malo právo družstevného užívania. Túto skutočnosť žalobca nespochybňoval. Súd prvej inštancie bol toho názoru, že v čase vzniku stavby mal jej vlastník (JRD) zákonné oprávnenie na predmetnom pozemku vybudovať cestu, a to aj bez súhlasu vlastníka pozemku, resp. aj proti jeho vôli. Toto jeho právo vyplývalo z právneho predpisu platného v čase vzniku stavby, a to zo zákona č. 49/59 Zb. o jednotných roľníckych družstvách. Nemohlo teda ísť o neoprávnenú stavbu.

1.4. Pre úplnosť súd prvej inštancie uviedol, že v spore o vyporiadanie neoprávnenej stavby podľa § 135c Občianskeho zákonníka, v prípade ak je pozemok, na ktorom je zriadená takáto stavba v spoluvlastníctve viacerých osôb, musia byť všetci spoluvlastníci pozemku stranami sporu, a to či už ako žalobca alebo žalovaný.

2.1. Krajský súd v Trenčíne (ďalej len „odvolací súd“) rozsudkom zo dňa 16. mája 2018 sp. zn. 4Co/262/2017 rozhodol tak, že rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil (prvý výrok) a žalovanému proti žalobcovi priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu (druhý výrok).

2.2. Svoje rozhodnutie právne odôvodnil poukazom na ustanovenia § 118 ods. 1, § 120 ods. 1, 2 Občianskeho zákonníka a § 43 ods. 1, § 43a ods. 3 písm. a/ zákona č. 50/1976 Zb. o územnom plánovaní a stavebnom poriadku. Odvolací súd v predmetnej veci dospel k záveru, že žalobca nemohol dosiahnuť vydanie požadovaného rozhodnutia, keďže súčasť veci nie je samostatnou vecou v právnom zmysle, a teda k nej nemožno oddelene nadobúdať ani uplatňovať vecné právo, najmä právo vlastnícke. Žalobca tak nemohol dosiahnuť ochranu svojich práv a oprávnených záujmov, a preto by navrhované určenie nemalo ani zmysel, je tak zrejmé, že nemohol byť ani naliehavý právny záujem na takomto určení. Odvolací súd sa stotožnil v tejto súvislosti s právnym záverom súdu prvej inštancie a vyhodnotil odvolacie námietky žalobcu týkajúce sa možnosti určenia vlastníckeho práva aj k súčasť veci ako nedôvodné. Pokiaľ žalobca v odvolaní namietal postup súdu, ktorý sa aj po vyslovení právneho záveru o nedostatku naliehavého právneho záujmu zaoberal otázkou vecnej opodstatnenosti žaloby, odvolací súd mal za to, že takýto postup súdu prvej inštancie nebol nesprávny. Odvolací súd dospel k záveru, že predmetnú betónovú cestu s asfaltovým povrchom treba považovať za stavbu aj na účely súkromného aj verejného práva, a preto podľa § 120 ods. 2 OZ táto nie je súčasťou pozemku.

2.3. Pokiaľ ide o oprávnenosť cesty ako stavby, z dokazovania vyplynulo, že cesta bola vybudovaná JRD Priepasné v roku 1967, a teda v režime vtedy platného zákona č. 49/59 Zb. o jednotných roľníckych družstvách. Nakoľko v čase vzniku stavby mal jej vlastník (JRD) zákonné oprávnenie na predmetnom pozemku vybudovať cestu, a to aj bez súhlasu vlastníka pozemku, resp. aj proti jeho vôli, nemohlo ísť o stavbu neoprávnenú, keď od počiatku chýbal znak protiprávnosti, t. j. postavenie stavby v

rozpore s právnymi predpismi účinnými v danom čase, pričom túto skutočnosť nemohli zmeniť ani následné zmeny v právnej úprave. Odvolacie námietky žalobcu preto boli nedôvodné. Z týchto dôvodov odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdil ako vecne správny.

3. Proti rozsudku odvolacieho súdu podal žalobca (ďalej aj „dovolateľ“) dovolanie v ktorom žiadal, aby dovolací súd rozhodnutie odvolacieho súdu spolu s rozsudkom súdu prvej inštancie zrušil a vec vrátil okresnému súdu na ďalšie konanie. V dovolaní uviedol, že napadnutý rozsudok odvolacieho súdu, ako aj jemu predchádzajúci rozsudok súdu prvej inštancie sú jednak založené na nesprávnom posúdení veci v riešení otázky, pri ktorej sa sudy odklonili od ustálenej rozhodovacej činnosti (§ 421 ods. 1 písm. a/ CSP) a jednak sú výsledkom nesprávneho procesného postupu, ktorým došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 písm. f/ CSP). V súvislosti s namietaným nesprávnym právnym posúdením veci žalobca poukázal na nesprávny záver oboch konajúcich súdov nižšej inštancie, že predmetná asfaltová cesta s betónovým povrchom je samostatná vec ako nehnuteľnosť, a to stavba v zmysle ustanovenia § 119 ods. 2 Občianskeho zákonníka a ako stavba potom v zmysle ustanovenia § 120 Občianskeho zákonníka nie je súčasťou pozemku. Pokiaľ ide o odklon od rozhodovacej praxe, odvolal sa na rozhodnutia Najvyššieho súdu Českej republiky a Vrchného súdu v Prahe, ktoré, najmä pokiaľ ide o účelové komunikácie, v istých súvislostiach pripúšťajú skutočnosť, že cesty sú súčasťou pozemku. Na rozhodnutia súdov Slovenskej republiky v tejto súvislosti žalobca neodkazoval. V súvislosti s prípustnosťou dovolania i dovolacím dôvodom podľa ustanovenia § 420 písm. f/ CSP žalobca uviedol, že súd prvej inštancie pri rozhodovaní o tom, či predmetná cesta bola oprávnenou alebo neoprávnenou stavbou poukázal na skutočnosť, že pozemky na ktorých bola vybudovaná stavba, boli v čase výstavby združené k spoločnému družstevnému hospodáreniu v zmysle zákona č. 49/1959 Zb., pričom tento záver podľa žalobcu nie je založený na vôbec žiadnom riadnom skutkovom zistení, ktoré by vyplynulo z vykonaného dokazovania. Na túto skutočnosť upozornil už vo svojom odvolaní, ale ani odvolací súd na tieto odvolacie námietky žiadnym spôsobom nereagoval.

4. Žalovaný vo svojom vyjadrení k dovolaniu považoval rozsudky odvolacieho súdu aj súdu prvej inštancie za vecne aj procesne správne, dovolateľovi nesvedčia uplatnené dovolacie dôvody, preto navrhol dovolanie žalobu odmietnuť a zaviazat ho na náhradu trov dovolacieho konania.

5. Najvyšší súd ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana zastúpená v súlade so zákonom (§ 429 ods. 1 CSP), v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), dospel k záveru, že dovolanie je potrebné zamietnuť.

6. V zmysle § 419 CSP je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné, ak to zákon pripúšťa. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v ustanoveniach § 420 a § 421 CSP.

7. Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b/ ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu, c/ strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník, d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e/ rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo f/ súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

8. Dovolanie prípustné podľa § 420 CSP možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP). Podľa § 440 CSP dovolací súd je dovolacími dôvodmi viazaný. Dovolacím dôvodom je nesprávnosť vytýkaná v dovolaní.

9. V danom prípade dovolateľ uplatnil dovolací dôvod v zmysle § 420 písm. f/ CSP, ktorý vymedzil tým,

že odvolací súd aj prvoinštančný súd svoje rozhodnutie založili na nedostatočných skutkových záveroch, resp. osvojil si záver o družstevnom užívaní predmetných pozemkov v čase výstavby cesty, bez náležitého skutkového základu.

10. Hlavnými znakmi, ktoré charakterizujú procesnú vadu uvedenú v § 420 písm. f/ CSP, sú a/ zásah súdu do práva na spravodlivý proces a b/ nesprávny procesný postup súdu znemožňujúci procesnej strane, aby (procesnou aktivitou) uskutočňovala jej patriace procesné oprávnenia. Podstatou práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom. Integrálnou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky. Z práva na spravodlivý súdny proces ale pre procesnú stranu nevyplýva jej právo na to, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi a predstavami, preberal a riadil sa ňou predkladaným výkladom všeobecne záväzných predpisov, rozhodol v súlade s jej vôľou a požiadavkami, ale ani právo vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ňou navrhnutých dôkazov súdom a dožadovať sa ňou navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (IV. ÚS 252/04, I. ÚS 50/04, I. ÚS 97/97, II. ÚS 3/97 a II. ÚS 251/03).

11. K namietanému pochybeniu najvyšší súd konštatuje, že pokiaľ súd nevykonával v priebehu civilného konania všetky navrhované dôkazy alebo nevykonával iné dôkazy na zistenie rozhodujúcich skutočností, nedostatočne zistil skutkový stav alebo nesprávne vyhodnotil niektorý dôkaz, nemožno to v zásade považovať za procesnú vadu konania znemožňujúcu realizáciu procesných oprávnení strany, čo v súlade s ustálenou judikatúrou najvyššieho súdu nie je dôvodom zakladajúcim prípustnosť dovolania v zmysle § 420 písm. f) CSP. Predmetná judikatúra najvyššieho súdu bola a je akceptovaná aj ústavným súdom (I. ÚS 65/2020, III. ÚS 171/2018, II. ÚS 202/2020, II. ÚS 108/2020, II. ÚS 153/2019, II. ÚS 465/2017, IV. ÚS 511/2020).

12. V istých prípadoch však možno prípustnosť dovolania podľa ustanovenia § 420 písm. f/ CSP konštatovať aj pri nedostatkoch v zisťovaní skutkového stavu. O takýto prípad ale v súdnej veci nejde. V predmetnej súvislosti dovolateľ tvrdí, že súd prvej inštancie pri rozhodovaní o tom, či predmetná cesta bola oprávnenou alebo neoprávnenou stavbou poukázal na skutočnosť, že pozemky na ktorých bola vybudovaná stavba, boli v čase výstavby združené k spoločnému družstevnému hospodáreniu v zmysle zákona č. 49/1959 Zb. Tento záver podľa žalobcu nie je založený na žiadnom riadnom skutkovom zistení, ktoré by vyplynulo z vykonaného dokazovania. S týmto tvrdením sa však odvolací súd nemôže stotožniť. Žalovaný už vo svojom prvom vyjadrení k podanej žalobe (č. I. 23) poukázal na skutočnosť, že stavbu - cestu postavil predchádzajúci vlastník Roľnícke družstvo Prieasné na pozemkoch ním užívaných v čase účinnosti zákona č. 49/59 Zb o jednotných roľníckych družstvách. Tento predpis umožňoval užívateľovi pozemkov na nich vybudovať stavbu aj bez súhlasu vtedajších vlastníkov pozemkov, preto nemohlo ísť o neoprávnenú stavbu. Podľa ustanovenia § 151 ods. 1 CSP skutkové tvrdenia strany, ktoré protistrana výslovne nepoprela, sa považujú za nesporné. Uvedené tvrdenie žalovaného žalobca napriek početným vyjadreniam, pojednávaniam i obhliadke na mieste nijakým spôsobom až do podania svojho odvolania nerozporoval. Ako je uvedené v rozsudku súdu prvej inštancie v bode 17. žalobca tieto skutočnosti nespochybňoval (namietal ich až v odvolaní pozn. dovolacieho súdu), čo súd prvej inštancie oprávnene viedlo k úvahe, že ide o skutočnosti, ktoré sú medzi účastníkmi nesporné a nie je preto na ich preukázanie potrebné vykonávať dokazovanie (pozri § 186 ods. 2 CSP resp. § 120 ods. 3 OSP). Námietky dovolateľa o existencii vady podľa ustanovenia § 420 písm. f/ CSP sú preto v tomto smere neopodstatnené.

13. Pokiaľ žalobca namietal nesprávne právne posúdenie právnej povahy predmetnej asfaltovej cesty s betónovým povrchom odvolacím a prvostupňovým súdom, ani v tejto časti nie je dovolanie dôvodné. Podľa oboch rozsudkov súdov nižších inštancií ide o samostatnú vec ako nehnuteľnosť, a to stavbu v zmysle ustanovenia § 119 ods. 2 Občianskeho zákonníka. Ako stavba potom v zmysle ustanovenia § 120 Občianskeho zákonníka cesta nie je súčasťou pozemku. Žalobca naopak tvrdí, že cesta je súčasťou pozemku a v tomto smere poukázal na judikatúru súdov Českej republiky, od ktorej sa mali konajúce súdy odkloniť. Z uvedeného možno vyvodiť záver, že žalobca poukazuje na prípustnosť dovolania z

ustanovenia § 421 ods. 1 písm. a/ C. s. p.. Ide tu o situáciu, v ktorej dovolací súd už určitú právnu otázku vyriešil, rozhodovanie jeho senátov sa ustálilo na zvolenom riešení tejto otázky, odvolací súd sa však svojím rozhodnutím odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu. Odklon od rozhodovacej praxe dovolacieho súdu ako dôvod prípustnosti dovolania sa viaže na ustálenú judikatúru najvyššieho súdu, ktorá nebola rešpektovaná zo strany odvolacieho súdu, a to v tom, že odvolací súd zaujal iný právny záver, než aký v konkrétnej právnej otázke zaujal najvyšší súd v skorších rozhodnutiach.

14. Pre účely ďalšieho výkladu dovolací súd - so zreteľom na dovoláciu argumentáciu žalobcu - uvádza, že v zmysle judikátu R 71/2018 patria do pojmu „ustálená rozhodovacia prax dovolacieho súdu“ predovšetkým stanoviská alebo rozhodnutia najvyššieho súdu, ktoré sú (ako judikáty) publikované v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky. Súčasťou ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu je tiež prax vyjadrená opakovane vo viacerých nepublikovaných rozhodnutiach najvyššieho súdu, alebo dokonca aj v jednotlivom, dosiaľ nepublikovanom rozhodnutí, pokiaľ niektoré neskôr vydané (nepublikované) rozhodnutia najvyššieho súdu názory obsiahnuté v skoršom rozhodnutí nespochybnili, prípadne tieto názory akceptovali a z hľadiska vecného na ne nadviazali. Do ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu v zmysle § 421 ods. 1 C. s. p. treba zahrnúť aj naďalej použiteľné, legislatívnymi zmenami a neskoršou judikatúrou neprekonané civilné rozhodnutia a stanoviská publikované v Zbierkach súdnych rozhodnutí a stanovísk vydávaných Najvyššími súdmi ČSSR a ČSFR, ďalej v Bulletin Najvyššieho súdu ČSR a vo Výbere rozhodnutí a stanovísk Najvyššieho súdu SSR a napokon aj rozhodnutia, stanoviská a správy o rozhodovaní súdov, ktoré boli uverejnené v Zborníkoch najvyšších súdov č. I, II. a IV vydaných SEVT Praha v rokoch 1974, 1980 a 1986.

15. Pod pojem ustálenej súdnej praxe a pod pojem dovolací súd v zmysle § 421 ods. 1 C. s. p. teda nemožno zahrnúť rozhodnutia Najvyššieho súdu Českej republiky prípadne Vrchného súdu v Prahe, na ktoré dovolateľ poukazuje vo svojom dovolaní. Naopak v prejednávanej veci možno poukázať na uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 30. augusta 2012 sp. zn. 6Cdo/18/2011, v ktorom je uvedené o.i.: „V prípade ... objazdovej cesty parc. č. X. odvolací súd dospel k záveru, že tieto sú súčasťou pozemku. Pokiaľ ide o pozemnú komunikáciu („objazdovú cestu“) ... ide o samostatný predmet právnych vzťahov, ktorých právna úprava sa nachádza v zákone č. 135/1961 Zb. o pozemných komunikáciách.“ Najvyšší súd SR už teda v minulosti vyslovil právny názor, že cesta nie je súčasťou pozemku, ale je samostatnou vecou. Od týchto záverov citovaného rozhodnutia nevidí dovolací súd dôvod sa odchyľovať a s jeho riešením právnej situácie sa stotožňuje, s tým, že ho je možné použiť aj v súdnej veci. Ako vyplýva aj zo znaleckých posudkov, z ktorých pri ustálení skutkového stavu vychádzali doposiaľ konajúce súdy, ide o cestu ako samostatnú vec, pričom je bez významu námietka dovolateľa, že bola konštatovaná samostatnosť veci z hľadiska verejného práva. Okresný i krajský súd dovolateľom nastolenú otázku teda aj v zmysle rozhodovacej praxe najvyššieho súdu posúdili správne. Na rozhodnutie najvyššieho súdu sp. zn. 6Cdo/18/2011 poukázal aj súd prvej inštancie, teda pokiaľ dovolateľ tvrdil, že sa súdy nižších stupňov odchyľili od súdnej praxe, toto tvrdenie je nesprávne a ako je uvedené vyššie skôr opak je pravdou.

16. Dovolací súd má zato, že odvolací súd ani prvoinštančný súd nepochybili pri riešení nastolenej otázky, možno skonštatovať, že vec správne právne posúdili, svoje rozhodnutia aj dostatočne odôvodnili, pričom sa dostatočne vypořádali so všetkými dôležitými okolnosťami prejednávanej veci a dôsledne sa vypořádali aj s podstatnými argumentami a námietkami strán sporu.

17. Žalobca napadol dovolaním vecne správny rozsudok odvolacieho súdu. Najvyšší súd Slovenskej republiky preto jeho dovolanie ako nedôvodne podané podľa § 448 CSP zamietol.

18. O trovách dovolacieho konania rozhodol dovolací súd podľa § 453 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1 CSP tak, že žalovanému úspešnému v dovolacom konaní priznal ich plnú náhradu, a to uložením povinnosti žalobcovi zaplatiť náhradu týchto trov s tým, že o výške náhrady rozhodne súd prvej inštancie samostatným uznesením (§ 262 ods. 1 a 2 C. s. p.).

19. Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok